

ILMOITUS „RABOTSHAJA GAZETAN“⁹⁶ JULKAISEMISESTA

Työväenliikkeen ja sosialidemokraattisen puolueen vaikea kriisi Venäjällä yhä vain jatkuu. Puoluejärjestöjen hajoaminen, intelligenssin pakeneminen niistä miltei järjestään, hajaannus ja horjunta sosialidemokratialle uskollisiksi jääneiden keskuudessa, alakuloisuus ja apatia eturivin proletariaatin melko laajojen kerrosten keskuudessa, epävarmuus siitä, missä on ulospääsy tästä tilanteesta,— siinä ne piirteet, jotka ovat ominaisia nykytilanteelle. Sosialidemokraattien keskuudessa on melkoinen määrä arkoja ja epäuskoisia, jotka ovat valmiit menettämään uskonsa siihen, että vallitsevasta sekasotkusta voidaan selviytyä, uskonsa siihen, että puolue, VSDTP vallankumouksellisine tehtävineen ja perinteineen voidaan entistää ja lujittaa,— ovat valmiit viittaamaan kintaalla ja sulkeutumaan yksityiselämään tai suppeisiin, pieniin kerhoihin, jotka harjoittavat pelkkää „kulttuurillista“ toimintaa y.m.s.

Kriisi jatkuu, mutta sen loppu on nyt jo selkeästi näkyvissä, puolue on jo täysin viitoittanut ja kokeillut ulospääsyn johtavan tien, hajaannus ja horjunta ovat jo valautuneet melko selviksi virtauksiksi, suunniksi ja puolueryhmiksi, jotka puolue on arvioinut varsin määrätysti,— ja puoluevastaisten virtausten määrittyneisyys sekä niiden selvä arviointi on jo puolet hajaannuksen ja horjunnan voittamisesta.

Ettei jouduttaisi epätoivon ja pettymyksen valtaan, on vain opittava ymmärtämään kriisin alkulähteet kaikessa syvyydessään. Tämän kriisin yli ei voida hypätä, sitä ei voida kiertää, siitä voidaan selviytyä vain sitkeää taistelua

käyden, sillä tämä kriisi ei ole satunnainen, vaan Venäjän *sekä taloudellisen* että poliittisen kehityksen *erikoisen* vaiheen aikaansaannos. Itsevaltius pitää valtaa niinkuin ennenkin. Väkivalta on entistä karkeampaa. Oikeudettomuus on entistä suurempi. Taloudellinen sorto on entistä julkeampaa. Mutta itsevaltius ei voi enää pysyä pystyssä *yksinomaan* vanhojen keinojen varassa. Sen on *pakko* tehdä uusi yritys, yrittää avointa liittoa mustasotnialaisten maaorjuuttajatilanherröiden kanssa, lokakuulaiskapitalistien kanssa, liittoa Duumassa ja Duuman kautta. Kaikille niille, jotka eivät ole kadottaneet ajattelukykyä, tämän yrityksen toivottomuus on ilmeinen, uuden vallankumouksellisen kriisin kehkeytyminen on ilmeinen. Mutta tätä vallankumouksellista kriisiä valmistellaan uudessa tilanteessa, jolloin luokkien ja niiden puolueiden, joita ei ollut ennen vuoden 1905 vallankumousta, tietoisuus, yhteenliittyneisyys ja järjestyneisyys on verrattomasti suurempi. Venäläinen liberalismi on muuttunut hyväntahtoisesta, haaveilevasta, veltosta ja kehittymättömästä hyvien toivomusten oppositiosta vankaksi, parlamentaariseksi koulitukseksi intelligenttien porvarien puolueeksi, porvarien, jotka ovat sosialistisen proletariaatin tietoisia vihollisia ja tietoisesti vastustavat maaorjuuttajaherröiden vallankumouksellista nujertamista, mitä talonpoikaisjoukot harjoittavat. Liberaalisen, kadettilaisen puolueen kiertämättömänä kohtalona, sen luokkaolemuksen vuoksi kiertämättömänä kohtalona on mankua myönnytyksiä monarkialta, uhkailla sitä vallankumouksella (jota liberaali itse vihaa ja kammoksuu), kavaltaa alinomaa vapautustelua ja loikkia vihollisen puolelle. Venäjän talonpoikaisto on todistanut kykenevänsä joukko- luontoiseen vallankumoukselliseen taisteluun silloin, kun proletariaatti on tuon taistelun aloittanut, ja on todistanut taipuvaisuutensa horjua loppumattomasti liberalismiin ja sosialidemokratian välillä. Venäjän työväenluokka on todistanut, että se on ainoa loppuun saakka vallankumouksellinen luokka, ainoa johtaja taistelussa vapauden (porvarillisen vapauden) puolesta. Ja suuri tehtävä, vapautustelun jatkaminen, voidaan nyt ratkaista ja tulee ratkaistuksi vain proletariaatin vallankumouksellisella taistelulla, joka tempaa työtätekevien ja riistettyjen joukot mukaansa. Toimiessaan uudessa tilanteessa, entistä tietoisempien ja yhteenliittyneempien vihollisten keskuudessa,

työväenluokan pitää uudestijärjestää myös puolueensa, VSDTP. Intelligenttijohtajan tilalle se nostaa johtajia työväen keskuudesta. Kasvaa puolueeseen kuuluvan sosialidemokraattisen työläisen uusi tyyppi; hän hoitaa itsenäisesti puolueen kaikki asiat ja kykenee liittämään tiukasti yhteen, yhdistämään ja järjestämään kymmenen ja satakin kertaa suurempia proletaarisia joukkoja kuin tähän asti.

„Rabotshaja Gazetallamme” me käännyimme ennen kaikkea tämän uuden työläisen puoleen. Tämä työläinen on ohittanut sen iän, jolloin häntä saattoi miellyttää, kun hänelle puhuttiin jokeltamalla ja kun häntä ruokittiin maitovellillä. Hänen pitää saada tietää kaikki puolueen poliittisista tehtävistä, sen rakentamisesta, puolueen sisäisestä taistelusta. Hän ei pelkää kaunistelematonta totuutta puolueesta, jonka lujittamiseksi, ennalleenpalauttamiseksi ja uudestijärjestämiseksi hän työskentelee. Hänelle eivät ole avuksi, vaan vahingoksi ne yleisvallankumoukselliset fraasit, ne imelän sovittelevat huudahdukset, joita hän löytää „Vperjod” kokoelmasta tai Trotskin „Pravda” lehdestä, kun hän ei löydä kummastakaan selvää, tarkkaa ja suoraa selitystä puolueen linjasta ja puolueessa vallitsevasta tilanteesta.

Tämä puolueen tilanne on kovin vaikea, mutta päävaikeutena ei ole se, että puolue on tavattomasti heikentynyt ja järjestöt ovat useinkin aivan hajallaan, eikä se, että puolueeryhmien taistelu puolueessa on kärjistynyt, vaan päävaikeutena on se, että sosialidemokraattisen työväen etumaisin kerros ei ole riittävän selvästi käsittänyt tämän taistelun olemusta ja merkitystä, ei ole liittynyt kyllin tiukasti yhteen käydäkseen menestyksellisesti tätä taistelua, ei ole riittävän itsenäisesti ja riittävän tarmokkaasti puuttunut tähän taisteluun luodakseen, tukeakseen ja lujittaakseen sitä *puolueen ydinjoukkoa*, joka johdattaa VSDTP:ta varmalle tielle, pois hajaannuksesta, rappiotilasta ja horjunoista.

Tämä tie on viitoitettu täysin selvästi vuoden 1908 Joulukuun konferenssin päätöksissä, joita on kehitelty vuonna 1910 pidetyn Keskuskomitean täysistunnon päätöksissä. Tuo ydinjoukko muodostuu siitä ortodoksien bolshevikkien (otzovismin ja porvarillisen filosofian vastustajien) ja puoluekantaisten menshevikkien (likvidaattoruuden vastustajien) liitosta, joka nykyään *tekee* — todellisuudessa eikä

vain muodollisten suhteiden vuoksi — tekee perustyötä VSDTP:ssa.

Työläisille sanotaan, että tämä liitto vain voimistaa ja kärjistää ryhmätaistelua, taistelua likvidaattoreita ja otzovisteja vastaan sen „sijaan”, että käytäisiin taistelua likvidaattoruutta ja otzovismia vastaan. Se on sisällyksetön fraasi, se on pelkkää jokellusta, joka edellyttää, ettei työläinen ole aikaihminen, vaan lapsi. On epämiellyttävä totuus, että kun puolue on heikko, kun järjestöt ovat hajallaan ja ulkomainen tukikohta on välttämätön, niin mikä virtaus tahansa helposti muodostaa tosiasiallisesti aivan puolueesta riippumattoman ja itsenäisen ulkomaisen puolue-ryhmän, mutta on naurettavaa (tai rikollista) salata tätä totuutta sosialidemokraattiselta työläiseltä, jonka on uudestijärjestettävä *oma* puolueensa *määrätyn*, tarkan ja selvän puoluelinjan pohjalla. Meillä ovat nyt vallalla mitä epäsuotavimmat ryhmätaistelun *muodot*, se on epäilemättöntä, mutta juuri sen vuoksi, että tämän taistelun *muodot* saataisiin muutetuksi, valveutuneimpien työläisten ei pidä nyrpistellä halveksivasti nenäänsä, ei pidä fraasilla torjua luotaan epämiellyttävää (diletantille, puolueessa vierailijalle epämiellyttävää) tehtävää — epämiellyttävän taistelun epämiellyttävien muotojen muuttamista, vaan on *opittava ymmärtämään* tämän taistelun olemus ja merkitys ja *järjestettävä* toiminta paikkakunnilla siten, että *kussakin* sosialistisen propagandan, poliittisen agitaation, ammatillisen liikkeen, osuustoiminnan y.m.s. kysymyksessä tulisi *määritellyksi* se raja, jonka takana alkaa poikkeaminen sosialidemokratiasta liberaaliseen likvidaattoruuteen tai puolianarkistiseen otzovismiin, ultimatismiin y.m.s., *tulisi hoidetuksi puolueen asiat* oikeaa, näiden rajojen määrittelemää linjaa noudattaen. „*Rabotshaja Gazetan*” erääksi päätehtäväksi me asetamme työläisten auttamisen näiden rajojen määrittelemisessä Venäjän nykyisten tosiolojen kunkin tärkeän *konkreettisen* kysymyksen kohdalta.

Työläisille sanotaan: nimenomaan se yhdistämisyritys, jonka Keskuskomitean täysistunto tammikuussa 1910 teki, todisti puolueen sisäisen ryhmätaistelun hyödyttömyyden ja tuloksettomuuden, koska se muka „teki tyhjäksi” yhdistymisen. Näin puhuvat sellaiset henkilöt, jotka joko eivät ole selvillä asioista tai eivät kykene ollenkaan ajattelemaan tahi jotka niiden tai näiden helisevien, kauniisti sointuvien

ja sisällöttömien fraasien avulla *salaavat* todellisia tarkoituseriään. Täysistunto toi „pettymyksen” vain niille, jotka pelkäsivät katsoa totuutta silmiin ja tuudittivat itseään illuusioilla. Niin suuri kuin „sovittelusoppa” täysistunnossa ajoittain olikin, syntyi tuloksena juuri se yhdistyminen, joka vain onkin mahdollinen, joka vain onkin tarpeen. Kun likvidaattorit ja otzovistit *allekirjoittivat* päätöslauselman taistelusta likvidaattoruutta ja otzovismia vastaan, mutta seuraavana päivänä ryhtyivät entistä „tarmokkaammin” vanhaan, niin se vain todisti, ettei puolue voi perustaa laskelmiaan epäpuoluekantaisiin aineksiin, osoitti vain entistä selvemmin, millaisia nämä ainekset ovat. Puolue on vapaaehtoinen liitto, ja yhdistyminen on mahdollista ja hyödyllistä vain silloin, kun yhdistyjät ovat sellaisia ihmisiä, jotka haluavat ja voivat noudattaa hiukankin tunnollisesti yhteistä puoluelinjaa, oikeammin sanoen: jotka *ovat kiinnostettuja* (aatteidensa, pyrkimystensä vuoksi) *yhteisen* puoluelinjan noudattamisesta. Yhdistyminen on mahdotonta ja vahingollista silloin, kun se yrittää sotkea ja himmentää tämän linjan tajuamista, kun se yrittää sitoa näennäisellä yhteydellä ne, jotka kiskovat puoluetta päättäväisesti puoluevastaiseen suuntaan. Ja täysistunto saikin aikaan bolshevismien ja menshevismien *perusryhmien* yhteenliittymisen, ja se lujitettiin ellei täysistunnon ansiosta, niin täysistunnon kautta.

Työläinen, joka ei halua, että hänelle puhutaan jokelta-malla, tietysti ymmärtää, että likvidaattoruus ja otzovismi ovat samanlaisia, ei satunnaisia, vaan syvälle juurensa työntäneitä suuntia kuin bolshevismi ja menshevismi. Vain „työläisiä varten” tarkoitettujen satujen sepittäjät selittävät näiden puolueyhörmien eroavaisuuden johtuvan „intelligenssin” kiistoista. Todellisuudessa nämä kaksi suuntaa, jotka ovat lyöneet leimansa koko Venäjän vallankumoushistoriaan, kaikkiin joukkoluontoisen työväenliikkeen alkuvuosiin (ja monessa suhteessa tärkeimpiin vuosiin) Venäjällä, ovat tulos Venäjän taloudellisen ja poliittisen uudestijärjestämisen, maaorjuudellisesta maasta porvarilliseksi maaksi järjestämisen prosessista, tulos siitä erilaisten porvariluokkien vaikutuksesta, joka on jättänyt jälkensä proletariaattiin, tahi oikeammin sanoen: niistä porvariston eri kerrosten olosuhteista, joissa proletariaatti on toiminut. Siitä johtuu, ettei Venäjän sosialidemokratiaa voida yhdistää

hävittämällä jompikumpi niistä kahdesta suunnasta, jotka ovat syntyneet työväenluokan julkisimpien, laajimpien, joukkoluontoisimpien, vapaimpien ja historiallisesti tärkeiden toimintojen kaudella vallankumouksessa. Mutta siitä myös johtuu, että kahden puolueryhmän reaalisen lähentymisen perustana on vain niiden sisäinen kehitys eikä hyväntahtoisilta kuulostavat fraasit yhtenäisyydestä, puolueyhymien hävittämisestä y.m.s. Juuri tällaista lähentymistä työväenluokan puolue on elänyt siitä asti, kun me bolshevikit keväällä 1909 lopullisesti hautasimme „otzovismin”⁹⁷ ja kun puoluekantaiset menshevikit, Plehanov etunenässä, aloittivat yhtä päättävän taistelun likvidaattoruutta vastaan. On epäilemätöntä, että tietoisten työläisten valtava enemmistö *kummassakin* puolueyryhmässä kannattaa otzovismin ja likvidaattoruuden vastustajia. Senpä vuoksi — niin raskasta, ajoittain vaikeaa ja aina vastenmielistä kuin tällä pohjalla käytävä puolueen sisäinen taistelu onkin — meidän ei pidä unohtaa ilmiön *olemusta* ilmiön *muodon* vuoksi. Ne, jotka eivät näe tämän taistelun (joka kiertämättä ilmenee puolueen nykyisessä tilassa ryhmätaistelun muodossa) perustana olevaa tietoisten sosialidemokraattisten työläisten puolueydinjoukon *yhteenliittymisen* prosessia, eivät näe metsää puilta.

Oikean sosialidemokraattisen ydinjoukon tällaisen tiiviin yhteenliittymisen tarkoitusperiä tulee palvelemaan myös „*Rabotshaja Gazeta*”, jonka me bolshevikit perustamme saatuumme puoluekantaisilta (Plehanovin johtamilta) menshevikiltä suostumuksen, että he tulevat tukemaan julkaisuumme. Tämän julkaisun on pakko ilmestyä maailmaan ryhmäjulkaisuna, bolshevikien ryhmäryityksenä. Saattaa löytyä sellaisia, jotka eivät tässäkin huomaa metsää puilta, vaan alkavat huutaa palaamisesta „*takaisin*” ryhmäkuntalaisuuteen. Selitettyämme yksityiskohtaisesti kantaamme todellisten tapahtumien olemukseen ja merkitykseen, todella tärkeään ja välttämättömään puolueen yhdistymiseen nähden me olemme jo siten osoittaneet, mitä arvoa on sellaisilla vastaväitteillä, jotka *todellisuudessa* merkitsisivät vain yhdistymiskysymyksen *sotkemista* ja yksien tai toisten ryhmätarkoituserien *peittelemistä*. Mutta me haluamme eniten sitä, että „*Rabotshaja Gazeta*” auttaisi työläisiä ymmärtämään täysin selvästi ja loppuun saakka koko puoluetilanteen ja kaikki puolue tehtävät.

Ryhtyessämme julkaisemaan „*Rabotshaja Gazetaa*” me toivomme saavamme apua sekä puolueemme Keskuskomitealta että paikallisilta järjestöiltä kuin myös tällä hetkellä puolueesta irtaantuneina olevien tietoisten työläisten erillisiltä ryhmiltä. Toivomme saavamme apua Keskuskomitealta, koska tiedämme, että se ei ole moneen kuukauteen onnistunut järjestämään *oikein* työtään Venäjällä, ei ole onnistunut nimenomaan siksi, että paitsi bolshevikkeja ja puoluekantaisia menshevikkejä se ei ole saanut *keneltäkään* kannatusta, vaan on useinkin kohdannut suoranaista vastustusta muiden puolueyhmiensä taholta. Tämä vaikea kausi Keskuskomitean elämässä menee ohi, ja että se menisi ohi mahdollisimman pian, meidän ei pidä yksinkertaisesti „odottaa”, kunnes Keskuskomitea palautuu ennalleen, kunnes se lujittuu j.n.e., vaan pitää *viipymättä* ryhtyä erinäisten ryhmien ja erinäisten paikallisten järjestöjen aloitteesta panemaan kuntoon — aluksi vaikkapa hyvin vaatimattomissa mittasuhteissa — nimenomaan sitä puoluelinjan lujittamisasiaa ja *todellista* puolueyhtenäisyyttä, jonka hyväksi Keskuskomiteakin eniten työskentelee. Me toivomme saavamme apua paikallisilta järjestöiltä ja erillisiltä työläisryhmiltä, sillä vain niiden aktiivinen toiminta sanomalehden hyväksi, yksinomaan niiden antama kannatus, niiden lausunnot, niiden kirjoitukset, aineistot, tiedot ja huomautukset voivat panna pystyyn ja taata „*Rabotshaja Gazetan*” julkaisemisen.

Kirjoitettu lokakuussa 1910

*Julkaisu ensi kerran
toukokuun 5 p:nä 1937
„Pravda” lehden 122. numerossa*

*Julkaistaan
käsikirjoituksen mukaan*

